

VII K 144/15 - Wyrok Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim

LEX nr 1866100

Wyrok

Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim

z dnia 23 czerwca 2015 r.

VII K 144/15

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący: Sędzia SR Marcin Mosiołek.

Sentencja

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VII Wydział Karny z siedzibą w Hajnówce po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 09 i 23 czerwca 2015 r. sprawy z oskarżenia Prokuratury Rejonowej w Hajnówce

A. G. syna W. i K. z domu C.

urodzonego dnia (...) w S. oskarżonego o to, że: w dniu 21 stycznia 2015 r. około godz. 17:30, w ruchu lądowym, na linii kolejowej relacji Ś. (B.) - S.gm. N., znajdując się w stanie nietrzeźwości 1,15 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził pojazd mechaniczny tj. lokomotywę nr (...), przy czym wcześniej był prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Oławie sygn. akt II K 52/08 z dn. 16 maja 2008 r., tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k. orzeka

1. Oskarżonego A. G. uznaje za winnego tego, że w dniu 21 stycznia 2015 r. około godz. 17:30, w ruchu lądowym, na linii kolejowej relacji Ś. (B.) - S.gm. N., znajdując się w stanie nietrzeźwości 1,15 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził pojazd mechaniczny tj. lokomotywę nr (...) tj. czynu z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazuje go i wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

2. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres próby w wymiarze 3 (trzech) lat.

3. Na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązuje oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu w okresie próby.

4. Na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 (dwóch) lat.

5. Na podstawie art. 43 § 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego do zwrotu prawa jazdy do Starostwa Powiatowego w K.

6. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120,00 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty i obciąża go kosztami sądowymi w kwocie 144,95 (stu czterdziestu czterech złotych i dziewięćdziesięciu pięciu groszy) złotych.

Uzasadnienie faktyczne

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w toku przewodu sądowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. G. pracował w firmie (...) w S. na stanowisku maszynisty. Obecnie świadczy pracę w tej samej firmie na stanowisku instruktora. Jego praca jako maszynisty polegała na prowadzeniu lokomotywy (ze składem bądź bez) na trasie kolejowej S.- Ś. (B.). Podczas takich wyjazdów zazwyczaj towarzyszył mu manewrowy w osobie M. S. W dniu 21 stycznia 2015 r. w godzinach południowych A. G. w ramach wykonywania obowiązków służbowych udał się lokomotywą nr (...) z planowanym wyjazdem z S. do Ś. po skład węgla. Ładunek ten miał przewieźć z powrotem do punktu początkowego, tj. do S. W tym dniu również towarzyszył mu manewrowy M. S. Obydwaj mężczyźni znajdowali się w oddzielnych kabinach. Po dotarciu do Ś. i załadunku składu węgla z uwagi na kilkugodzinne przedłużające się oczekiwanie na pozwolenie wyjazdu (tzw. "na zielone światło") A. G. opuścił kabinę lokomotywy, zakupił trzy półlitrowe butelki wódki i po powrocie zaczął spożywać alkohol z pracownikami kolei z Białorusi. Postój lokomotywy trwał do godziny 16:00. Po odprawie celnej A. G. i M. S. lokomotywą ze składem węgla z 25 wagonami przyjechali do S. Podczas kontroli paszportowej przeprowadzonej przez funkcjonariuszy Straży Granicznej plut. R. B. wyczuł od A. G. woń alkoholu, po czym wyszedł z kabiny i zawiadomił towarzyszącego mu w obowiązkach służbowych st. chor. M. R. Po powiadomieniu o powyższym fakcie kierownika wezwano patrol policji. Sprawdzono stan trzeźwości obydwu pracowników jadących lokomotywą i w ich wyniku ustalono, że A. G. zarówno w pierwszej, jak i w drugiej próbie miał 1,15 mg/dm³ zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu. M. S. był trzeźwy (0,00 mg/dm³). Lokomotywa wraz ze składem nr (...) została przekazana M. W., prezesowi firmy (...) sp. z o.o. A. G. został odwieziony przez funkcjonariuszy Policji do tymczasowego miejsca pobytu, tj. do mieszkania znajdującego się w S. przy ul. (...). Z uwagi na zachowanie A. G. i odmowę zaopiekowania się nim wyrażoną przez jego współlokatorów mężczyznę przewieziono do izby wytrzeźwień w B.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

wyjaśnienia oskarżonego A. G. (k. 18v, 57v-58); zeznania świadka M. S. (k. 20v, 59-59v); zeznania świadka M. R. (k. 22v, 59); zeznania świadka R. B. (k. 23v, 58v); zeznania świadka A. P. (k. 65v); zeznania świadka M. B. (k. 65v-66); notatka urzędowa (k. 1,6-9,29); protokół użycia alko testu (k. 2-3); świadectwo wzorcowania (k. 4); informacja z K. (k. 12); informacja ze Starostwa Powiatowego w K. (k. 14); zaświadczenia z Urzędu Gminy B. (k. 15,24); informacja o zatrudnieniu (k. 26); dane osobowe (k. 27); wywiad środowiskowy (k. 51-52); zaświadczenia o wszyciu esperalu (k. 63); zaświadczenie o uczestnictwie w grupie wsparcia (k. 64).

Podejrzany A. G. (k. 18v) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że co prawda pił alkohol w dniu 21 stycznia 2015 r., jednakże wskazał, że spożywał go tuż po przyjeździe na stację w S. i wyłączeniu silnika lokomotywy. Wskazał, że znajdując się w Ś. i oczekując na możliwość wyjazdu, kupił trzy półlitrowe butelki wódki. Jedna miała być przeznaczona M. S., zaś dwie pozostałe zatrzymał dla własnego użytku. Przed semaforem w S. A. G. zreflektował się, gdyż dopuszczalna ilość alkoholu przewożonego przez granicę przypadająca na osobę to jedna półlitrowa butelka. Nie chcąc przekroczyć tej ilości A. G. po przyjeździe na stację i wyłączeniu silnika, przelał zawartość jednej butelki alkoholu do pustej

butelki po mleku, po czym wypił płyn. Po wejściu funkcjonariuszy Straży Granicznej od razu zorientowali się, że A. G. jest pod wpływem alkoholu. Podejrzany podkreślił, że zarówno poprzedniego dnia, jak i w trakcie prowadzenia lokomotywy nie spożywał alkoholu. Nadto wskazał, że przez długi czas nie spożywał pokarmu i pił alkohol na pusty żołądek.

Podczas rozprawy głównej oskarżony A. G. (k. 57v-58) przyznał się do popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia. Zmodyfikował swe wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym w ten sposób, iż wskazał na fakt picia przez niego alkoholu przed tym jak prowadził lokomotywę nr (...) wraz ze składem w postaci 25 wagonów z węglem. Podkreślił, że pił alkohol dzień wcześniej i o wyjeździe w dniu 21 stycznia 2015 r. z S.na Ś.dowiedział się w ostatniej chwili i nie miał odwagi odmówić, a ponadto spożywał również alkohol w miejscowości Ś. Złożył wyjaśnienia korelujące w ustalonym przez Sąd stanem faktycznym. Dodał, że będąc pod wpływem alkoholu zdenerwował się pytaniem funkcjonariuszy o papierosy i tym samym jego zachowanie, niewyraźna mowa oraz wyczuwalna woń alkoholu dały asumpt do poddania go badaniu trzeźwości urządzeniem alko sensor. Żałował popełnienia czynu, a nadto w celu zmiany swego postępowania poddał się leczeniu i zrobił wszystko, czego mógł.

Uzasadnienie prawne

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza całości materiału dowodowego, w perspektywie zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego nakazywała uznać, iż oskarżony A. G. czynu z art. 178a § 1 Kodeksu Karnego szczegółowo opisanego w sentencji wyroku.

Z relacji oskarżonego A. G., pod kątem całokształtu obiektywnego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wypływają oczywiste wnioski, a mianowicie takie, iż oskarżony A. G. w dniu 21 stycznia 2015 r. spożywał alkohol w postaci wódki podczas postoju w miejscowości Ś. (B.) w dość nieznacznym wycinku czasu pomiędzy kierowaniem lokomotywą. Nadto miał on świadomość, iż znajduje się w stanie nietrzeźwości.

Sąd wyciągając taki a nie inny wniosek, oparł się w szczególności na analizie wyjaśnień oskarżonego A. G. oraz zeznań świadków M. S., M. R., R. B., A. P. i M. B.

Sąd w całości dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego A. G., mimo tego, że będąc przesłuchiwany w dniu 17 marca 2015 r. w charakterze podejrzanego (k. 18v) złożył odmienne wyjaśnienia co do miejsca i czasu spożycia alkoholu. Wyjaśnienia oskarżonego złożone podczas rozprawy głównej ustaliły ostateczną wersję zdarzenia zaistniałego w dniu 21 stycznia 2015 r. i ich całokształt nie budzi wątpliwości. Są one spójne i bogate w szczegóły, dają jasny obraz zdarzenia z dnia 21 stycznia 2015 r.

Depozycje funkcjonariuszy Straży Granicznej przeprowadzających kontrolę paszportową oskarżonego zasługują na przymiot wiarygodności. Świadców w osobach plut. R. B. oraz st. chor. M. R., pełniący wspólnie służbę w dniu 21 stycznia 2015 r., byli obecni na kontroli paszportowej w kabinach lokomotywy nr (...).

Świadek R. B. (k. 23v, 58v) zeznał, że w dniu 21 stycznia 2015 r. około 17:30 rozpoczął odprawę paszportową w lokomotywie nr (...). Dostrzegł pustą półlitrową butelkę po wódce produkcji białoruskiej i poczuł od oskarżonego A. G. zapach alkoholu. Natychmiast wyszedł z kabiny i poinformował o powyższym swego współpracownika, czyli M. R. Został również powiadomiony kierownik ekipy kontrolerskiej oraz wezwany patrol policji. Świadek

szczegółowo opisywał zachowanie oskarżonego podczas pobytu w kabinie lokomotywy, w szczególności wskazując, że mówił niewyraźnie, miał problemy z utrzymaniem równowagi, lecz mimo to on i M. S. zachowywali się spokojnie, nie byli agresywni i nie mówili słów obraźliwych. Ponadto zeznał, że znał z widzenia oskarżonego z wcześniejszych kontroli paszportowych i nie miał żadnych zastrzeżeń co do jego zachowania.

Zeznania świadka M. R. (k. 22v, 59) są koherentne z zeznaniami świadka R. B. Podkreślił, że o godzinie 17:30 na stację kolejową w S. zostali poinformowani o przyjeździe pociągu towarowego ze Ś. (B.). W niedługim czasie od powzięcia informacji, w około 1-2 minut rozpoczęli kontrolę paszportową. Świadek o fakcie nietrzeźwości kierującego lokomotywą został poinformowany przez R. B., który to jako pierwszy wszedł do lokomotywy. Świadek M. R. powiadomił o powyższym kierownika ekipy kontrolerskiej oraz policję. Wskazał, że oskarżony A. G. na pytanie o miejsce wypicia przez niego alkoholu odpowiedział, że alkohol spożywał po stronie białoruskiej na stacji kolejowej Ś. z pracownikami obsługi. Dostrzegł we wnętrzu lokomotywy pustą butelkę po wódce, wyczuł z ust. oskarżonego silną woń alkoholu oraz podkreślił, iż oskarżony wypowiadał niespójne zdania i miał kłopoty z utrzymaniem równowagi.

Na uwzględnienie zasługują relacje świadka M. S. (k. 20v, 59-59v), manewrowego obecnego razem z oskarżonym w lokomotywie nr (...) w dniu 21 stycznia 2015 r. Ów świadek za każdym razem wyruszał w podróż z oskarżonym jako maszynistą z S. do Ś. i podczas drogi powrotnej. Wyprawa w dniu 21 stycznia 2015 r. po skład węgla była zaplanowana. Podczas jazdy świadek przebywał w innej kabinie niż oskarżony. W Ś. podczas kilkugodzinnego postoju świadek zdrzemnął się. Zeznał, że z obserwacji oskarżonego A. G. nie wyglądał on na osobę pijaną. Ponadto świadek nie zauważył picia alkoholu przez oskarżonego podczas jazdy ani w czasie postoju. Był bardzo zaskoczony jego nietrzeźwością i bełkotliwą mową, gdyż - jak wskazał - mieszkając z nim w wynajmowanym mieszkaniu znajdującym się przy ulicy (...) w S. nigdy nie widział go pijanego.

Również depozycjom wezwanych w dniu 21 stycznia 2015 r. na miejsce zdarzenia, tj. stację kolejową w S., funkcjonariuszy Policji w osobach A. P. oraz M. B. nie można odmówić waloru wiarygodności.

Świadek A. P. (k. 65v) w dniu 21 stycznia 2015 r. podczas pełnienia służby dokonywała badania stanu trzeźwości oskarżonego A. G., znajdującego się w kabinie lokomotywy, pilnowanego przez funkcjonariuszy Straży Granicznej. Razem z nimi był również M. S. Świadek wskazała, że oskarżony z uwagi na stan upojenia alkoholowego miał trudności z prawidłowym wydechem powietrza, był "mało skoordynowany". Nie zachowywał się agresywnie i wyzywająco.

Świadek M. B. (k. 65v-66) przesłuchiwał A. G. w charakterze podejrzanego. Zeznał, że nie miał z nim wcześniej kontaktu i nie był na miejscu zdarzenia. Świadek przesłuchiwał A. P. oraz funkcjonariuszy Straży Granicznej na okoliczność wykonywania przez nich czynności służbowych w stosunku do A. G.

Zeznania wyżej omówionych świadków są wiarygodne i potwierdzają popełnienie przez oskarżonego A. G. czynu zabronionego wskazanego w sentencji wyroku. Nadto świadek M. B. swe spostrzeżenia niezawierające zbędnych ocen zawarł w notatkach urzędowych (k. 1, 6-9, 29), których prawdziwości nie podważają żadne względy. Wskazać należy, iż są to osoby

postronne względem oskarżonego, toteż nie miałyby żadnego powodu, aby przedstawiać inną, bardziej korzystną dla oskarżonego wersję wydarzenia z dnia 21 stycznia 2015 r.

W ocenie Sądu treść dokumentów służbowych w postaci notatek urzędowych oraz zeznań świadków jest w swej wymowie jednoznaczna, zaś przedstawione w nich okoliczności, w powiązaniu z całokształtem obiektywnego materiału dowodowego sprawy, wykluczają możliwość zaistnienia jakiegokolwiek pomyłki odnośnie faktu, iż oskarżony A. G. w dniu 21 stycznia 2015 około godz. 17:30, w ruchu lądowym, na linii kolejowej relacji Ś. (B.) - S.gm. N., znajdując się w stanie nietrzeźwości 1,15 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził pojazd mechaniczny tj. lokomotywę nr (...).

Fakt popełnienia przez oskarżonego A. G. czynu zabronionego znajduje potwierdzenie i utwierdzenie także w protokołach użycia alko testu (k. 2-3) wraz ze świadectwem wzorcowania (k. 4). Z powyższych dokumentów wynika, iż oskarżony A. G. badany urządzeniem A. (...), odpowiednio w I badaniu przeprowadzonym o godzinie 18:58 - 1,15 mg/dm³ zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, zaś w II badaniu przeprowadzonym o godzinie 19:20 stwierdzono 1,15 mg/dm³ zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu.

Bez wątplenia, w ocenie Sądu, nie ma możliwości pomyłki, również odnośnie określenia rzeczywistej zawartości alkoholu w powietrzu wydychanym przez oskarżonego.

Przeprowadzony pomiar stężenia alkoholu uznać należy za wiarygodny, gdyż został dokonany certyfikowanym urządzeniem, którego wzorcowanie posiadało ważność do dnia 2 maja 2015 r. (k. 4). Nadto oskarżony A. G. nie kwestionował wyników pomiaru (por. podpis pod protokołem i wyjaśnienia samego oskarżonego).

Reasumując - uwzględniając całokształt materiału dowodowego zgromadzonego i przeanalizowanego w niniejszej sprawie jest niewątpliwym to, iż oskarżony w dniu 21 stycznia 2015 r. około godz. 17:30, w ruchu lądowym, na linii kolejowej relacji Ś. (B.) - S.gm. N., znajdując się w stanie nietrzeźwości 1,15 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził pojazd mechaniczny tj. lokomotywę nr (...), przez co wyczerpał dyspozycję czynu z art. 178a § 1 k.k.

W ocenie Sądu zmiana pierwotnej kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonemu czynu, tj. art. 178a § 4 k.k., w realiach niniejszej sprawy nie mogła się ostać i nie zasługiwała na uwzględnienie. Co prawda oskarżony A. G. wyrokiem Sądu Rejonowego w Oławie z dnia 16 maja 2008 r. sygn. II K 52/08, za popełnienie przestępstw z art. 178a § 1 k.k. i art. 229 § 2 k.k. został skazany na łączną karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 (czterech) lat próby. Oprócz tego orzeczono wobec niego grzywnę w wysokości 150 stawek dziennych, ustalając wysokość 1 stawki na kwotę 20 zł, zasądzone koszty postępowania i opłatę w wysokości 600 zł oraz orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat. Wyrok uprawomocnił się z upływem dnia 29 maja 2008 r. (k.162v akt sprawy II K 52/08).

Z lektury akt sprawy II K 52/08 jasno wynika, iż orzeczono wobec niego koszty postępowania i grzywnę (10 czerwca 2009 r. - data wykonania), nadto od 9 stycznia 2008 r. do dnia 9 stycznia 2010 r. w stosunku do niego był wykonywany środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Skazanie względem A. G. na karę łączną uległo zatarciu z mocy prawa, gdyż upłynął okres próby w

wymiarze 4 lat oraz dodatkowy okres 6 miesięcy od zakończenia okresu próby, co miało miejsce w dniu 29 listopada 2012 r. W tym czasie orzeczona kara pozbawienia wolności nie została zarządzona do wykonania, zaś kara grzywny i środki karne zostały wykonane.

W przypadku zatarcia skazania kary pozbawienia wolności orzeczonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania następuje ono w ciągu 6 miesięcy od zakończenia okresu próby (art. 75 § 4 k.k.). Jak wynika z wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 22 listopada 2013 r. VIII Ka 841/13 W art. 76 k.k. określono inaczej - niż na zasadach ogólnych - sposób zatarcia skazania w przypadku warunkowego zawieszenia wykonania kary. Nie ma tu zatem zastosowania reguła wynikająca z art. 107 § 4 k.k., zgodnie z którą w razie skazania na grzywnę zatarcie skazania następuje z mocy prawa z upływem 5 lat od wykonania lub darowania kary albo od przedawnienia jej wykonania. Zgodnie z art. 76 § 2 k.k. zatarcie skazania następuje po upływie sześciu miesięcy od zakończenia okresu próby, ale nie może nastąpić przed wykonaniem grzywny lub środka karnego. Oznacza to, że po wykonaniu grzywny lub środka karnego, poza środkiem karnym wymienionym w art. 39 pkt 5 k.k., skazanie ulega zatarciu z mocy prawa po upływie 6 miesięcy od zakończenia okresu próby. Zazwyczaj grzywna i to orzeczona na podstawie art. 33 § 2 k.k. oraz art. 71 § 1 k.k. powinna być wykonana w okresie próby, ale niektóre środki karne jak np. zakaz prowadzenia pojazdów mogą być orzeczone na czas przekraczający okres próby. Wtedy zatarcie skazania następuje po wykonaniu tego środka karnego (LEX nr 1715658).

Zatarcie skazania zgodnie z art. 106 k.k. - powoduje uznanie skazania za niebyłe, a wpis o skazaniu usuwa się z rejestru. Tworzy to swoistą fikcję prawną, że skazany był w ogóle karany, mimo że w realnym świecie ten fakt zaistniał. Nie można powoływać się na poprzednią karalność oskarżonego, skoro uległa ona zatarciu z mocy samego prawa (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 1970 r., III KR 25/70, OSN (K) 1970, Nr 10, poz. 121; tak też wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 30 stycznia 1992 r., II AKR 197/91, KZS Nr 2, poz. 13). Co więcej, poprzednie skazania za przestępstwo bądź za wykroczenie, jeżeli uległy zatarciu z mocy prawa, nie mogą stanowić okoliczności obciążającej, wpływającej na zaostrenie wymiaru kary (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 grudnia 1975 r., IV KRN 69/75, OSPiKA 1978, Nr 2, poz. 30). Dla zatarcia skazania nie ma znaczenia czas, w jakim usunięto informację o skazaniu, bowiem jest to tylko czynność techniczna o charakterze deklaratoryjnym a nie konstytutywnym.

W realiach niniejszej sprawy przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. zostało dokonane umyślnie, w zamiarze bezpośrednim, to znaczy sprawca uświadamiając sobie, iż jego zachowanie wypełnia znamiona czynu zabronionego - nadal chciał jego popełnienia. Nie ma bowiem wątpliwości, że skazany jako osoba dojrzała, zdawał sobie sprawę ze skutków działania alkoholu i z faktu wymogu trzeźwości nałożonego na uczestników ruchu. A. G., co wynika również z jego relacji wiedział, iż sprzeczne z prawem jest poruszanie się pojazdem mechanicznym w ruchu kolejowym w stanie nietrzeźwości i że w takim stanie się znajduje w dacie i miejscu objętym wyrokiem.

Przedmiotami ochrony w zakresie przestępstwa, którego dopuścił się oskarżony A. G. są bezpieczeństwo w komunikacji. Zachowanie oskarżonego niewątpliwie istotnie godziło w dobro prawne będące przedmiotem ochrony art. 178a § 1 k.k. Biorąc pod uwagę takie okoliczności, jak zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu prowadząca do stężeń pond

czterokrotnie przekraczających 0,25 mg/dm³, czas i miejsce popełnienia przestępstwa-w godzinach popołudniowych, w okresie zimy na torowisku międzynarodowym, co niewątpliwie spowodowało potencjalne niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia innych uczestników ruchu, a także innych osób.

Rozważając stopień społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się oskarżony A. G.w świetle, całokształtu zaprezentowanych rozważań i względów należy uznać, iż ze względu na wypadkową okoliczności podmiotowych i przedmiotowych był on stosunkowo znaczny. Wskazać należy, iż oskarżony poruszając się pojazdem mechanicznym na linii kolejowej S.- S. (B.), bez wyraźnego i logicznie uzasadnionego celu umyślnie naruszył podstawową kardynalną zasadę ruchu drogowego, tj. bezwzględnej trzeźwości, znajdował się przy tym pod znacznym działaniem alkoholu, odcinek jaki przebył wynosił około 25 kilometrów, oskarżony ciągnął ładunek węgla, zaś jego zachowanie groziło wręcz spowodowaniem katastrofy kolejowej.

Sąd wnikliwie analizował zarówno elementy przedmiotowe, jak i podmiotowe czynu, z troską, aby dobór reakcji prawnokarnej realizował poczucie społecznej sprawiedliwości, był adekwatny do stopnia winy i osiągnął cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec oskarżonego.

Występek stypizowany w art. 178a § 1 k.k. ma charakter umyślny, przy czym samo uruchomienie i prowadzenie pojazdu wymaga zamiaru bezpośredniego, natomiast fakt znajdowania się przez prowadzącego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego może być również objęty zamiarem ewentualnym. W każdym razie niezbędna jest świadomość sprawcy, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego i godzenie się z tą możliwością (A. Marek, Kodeks karny. Komentarz., LEX 2010).

W myśl art. 115 § 16 pkt 2 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przekracza 0,25 mg/dm³.

Uznając winę oskarżonego A. G., Sąd na podstawie art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Wymierzając karę Sąd skorzystał z ustawy obowiązującej poprzednio jako względniejszej dla sprawcy, z uwagi na czyn popełniony w dniu 21 stycznia 2015 r. przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 marca 2015 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 541). Powyżej wymieniona ustawa nowelizacyjna podniosła minimalny i maksymalny okres zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych oraz wprowadziła obowiązkowe świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5000 zł dla sprawcy czynu z art. 178a § 1 k.k.

Skazując oskarżonego A. G. za przestępstwo drogowe, Sąd miał na uwadze, że porządek i bezpieczeństwo na drogach w dużym stopniu zależą od stosowania właściwej represji karnej. Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował fakt, iż oskarżony A. G. bez żadnego logicznie uzasadnionego celu i powodu kierował pojazdem mechanicznym, jadąc w godzinach popołudniowych na linii kolejowej S. - Ś., w stanie nietrzeźwości. Sąd nie mógł pominąć tego, że oskarżony w kierował lokomotywą wraz ze składem w postaci 25 wagonów wypełnionych węglem. Stwarzał przy tym dość wysokie niebezpieczeństwo spowodowania innego ciężkiego przestępstwa, w szczególności katastrofy w ruchu lądowym, bowiem pociąg

ciągnący tak dużą ilość wagonów z ciężkim wagowo opałem mógł się wykoleić i wyrządzić szkodę nawet w wielkich rozmiarach.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował to, iż oskarżony A. G. w toku rozprawy głównej przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu, wyraził żal i skruchę z powodu popełnionego czynu. Nadto na złagodzenie wymiaru kary zasługuje niekaralność oskarżonego za przestępstwa umyślne oraz poczynienie kroków w kierunku wyjścia z choroby alkoholowej w postaci uczęszczania na terapię (k. 64) oraz wszyciu esperalu (k. 63). Wskutek tej analizy Sąd ustalił, że wina oskarżonego i społeczna szkodliwość popełnionego przez nią czynu nie były znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a także postawa oskarżonego niekaranego za przestępstwo umyślne (vide karta karna k. 14) i jego warunki osobiste uzasadniają przypuszczenie, że będzie on przestrzegać porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Biorąc pod uwagę postawę oskarżonego, wskazane wyżej właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie po popełnieniu przestępstwa Sąd skorzystał z instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby w wymiarze 3 (trzech) lat. Ustalając okres próby Sąd kierował się stopniem pewności prognozy kryminologicznej względem oskarżonego uznając, że zastosowany trzyletni okres próby jest konieczny do sprawdzenia trafności postawionej prognozy kryminologicznej. Kierując się wyżej wskazanymi przesłankami przyjęto, iż orzeczona kara 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 (trzech) lat będzie stanowiła dolegliwość adekwatną do charakteru czynu oraz stopnia winy i uświadomi sprawcy w osobie A. G. jego społeczną szkodliwość oraz skłoni go do przestrzegania w przyszłości porządku prawnego, w tym w zakresie związanym z poszanowaniem bezpieczeństwa w ruchu drogowym i zachowaniem absolutnej abstynencji podczas kierowania pojazdami mechanicznymi.

Na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego A. G. do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu w okresie próby. Powyższy obowiązek koresponduje z przedłożonymi przez oskarżonego dokumentami świadczącymi o uczęszczaniu na zajęcia do grupy wsparcia dla osób uzależnionych przy (...) Stowarzyszeniu (...) w K., wszyciu esperalu w szpitalu w O. Oskarżony ma problemy z nadużywaniem alkoholu i stąd wynika jego konflikt z prawem.

Stosownie do art. 42 § 2 k.k. Sąd orzekł względem oskarżonego A. G. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, oznaczając czas jego trwania na okres 2 (dwóch) lat. W myśl art. 43 § 1 k.k. (w brzmieniu sprzed 18 maja 2015 r.) zakaz prowadzenia pojazdów orzeka się od roku do 10 lat. Środek karny ustanowiony w art. 42 § 2 k.k. polega na obligatoryjnym orzeczeniu zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych określonego rodzaju lub nawet wszelkich pojazdów mechanicznych wobec sprawcy przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, który w czasie popełnienia przestępstwa był w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia określonego w art. 173 k.k., art. 174 k.k. lub w art. 177 k.k. Z zakresu prowadzenia pojazdów nie mogą być wyłączone uprawnienia do prowadzenia pojazdu takiego rodzaju, który sprawca prowadził, dopuszczając się popełnienia przestępstwa (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008 r., V KK 56/08, LEX nr

393919; por. też wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 26 lutego 2015 r., VIII Ka 5/15, opubl. w Portalu Orzeczeń Sądu Okręgowego w Białymstoku).

Orzekając ww. zakaz Sąd miał na względzie, iż oskarżony stworzył bardzo duże zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, bowiem kierował w stanie nietrzeźwości ciężkim i niebezpiecznym pojazdem w postaci lokomotywy ze składem z węglem, który mógł się wykoleić i spowodować inne przestępstwo w postaci katastrofy w ruchu lądowym.

Oskarżony był pod znacznym działaniem alkoholu i już sama ta okoliczność połączona z danymi z wywiadu środowiskowego co do problemów z nadużywaniem przez oskarżonego alkoholu sprzeciwia się uznaniu, że orzeczony zakaz może obejmować jedynie pojazdy szynowe, bez konieczności orzekania wobec oskarżonego zakazu prowadzenia obejmującego również uprawnienie do prowadzenia samochodów osobowych. Skazany jako osoba uzależniona od alkoholu, która dopuściła się czynu o znacznej społecznej szkodliwości, winien zdaniem Sądu być wyeliminowany z ruchu w zakresie wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Inne orzeczenie klóciłoby się bowiem z dyrektywami orzekania zakazu prowadzenia pojazdów na podstawie art. 42 § 2 k.k. i stanowiłoby zbyt dużą pobłażliwość wobec oskarżonego, a nadto nie realizowałoby celów prewencyjnych i społecznego poczucia sprawiedliwości.

Ponadto przy orzeczeniu ww. zakazu Sąd na podstawie art. 43 § 3 k.k. zobowiązał oskarżonego A. G. do zwrotu prawa jazdy do Starostwa Powiatowego w K. jako organu właściwego miejscowo i rzeczowo. Wskazać trzeba, iż do chwili wykonania tego obowiązku okres, na który orzeczono zakaz, nie biegnie.

O kosztach orzeczono zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1247) poprzez zasądzenie od oskarżonego opłaty od kary w wysokości 120 zł (sto dwadzieścia złotych) oraz obciążenie go kosztami sądowymi w kwocie 144,95 zł (sto czterdzieści cztery złote i dziewięćdziesiąt pięć groszy). Na koszty sądowe złożyły się: ryczałty za doręczenie korespondencji w postępowaniu przygotowawczym i sądowym (40,00 zł), ryczałt za wywiad środowiskowy (74,95 zł) oraz opłata za kartę karną (30,00 zł).

Za takim rozstrzygnięciem przemawia fakt, że oskarżony A. G. posiada stałą pracę zarobkową, dysponuje majątkiem ruchomym, ma na utrzymaniu dwoje dzieci (k. 57), toteż nie powinien mieć znacznych trudności w spłacie orzeczonych wobec niego kosztów postępowania.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak na wstępie.